Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. lapkričio 21 d.*

Turinys

I. Teisinis pagrindas . . . 3

A. Pareigūnų tarnybos nuostatai . . . 3

B. KTĮS . . . 5

C. Bendrasis susitarimas . . . 5

D. Direktyva 2002/14/EB . . . 5

II. Ginčo aplinkybės . . . 6

III. Procesas Bendrajame Teisme dėl grąžintos bylos ir skundžiamas sprendimas . . . 7

IV. Apeliacinės bylos šalių reikalavimai . . . 8

V. Dėl apeliacinio skundo . . . 9

A. Dėl pirmojo pagrindo . . . 9

1. Šalių argumentai . . . 9

2. Teisingumo Teismo vertinimas . . . 10

a) Dėl priimtinumo . . . 10

b) Dėl esmės . . . 10

B. Dėl antrojo pagrindo . . . 12

1. Šalių argumentai . . . 12

2. Teisingumo Teismo vertinimas . . . 13

a) Dėl priimtinumo . . . 13

* Proceso kalba: prancūzų.

b) Dėl esmės . . . 13

C. Dėl trečiojo pagrindo . . . 15

1. Šalių argumentai . . . 15

2. Teisingumo Teismo vertinimas . . . 17

a) Dėl priimtinumo . . . 17

b) Dėl esmės . . . 17

1) Dėl pirmos dalies . . . 17

2) Dėl antros dalies . . . 19

3) Dėl trečios dalies . . . 19

4) Dėl ketvirtos dalies . . . 20

5) Dėl penktos dalies . . . 21

D. Dėl ketvirtojo pagrindo . . . 22

1. Šalių argumentai . . . 22

2. Teisingumo Teismo vertinimas . . . 22

E. Dėl prašymo atlyginti žalą . . . 23

1. Šalių argumentai . . . 23

2. Teisingumo Teismo vertinimas . . . 23

Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . 23

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Sutartininkai – Neterminuota sutartis – Sutarties nutraukimas – Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų 47 straipsnio c punkto i papunktis – Nekompetencija – Su tarnybos interesu nesuderinamas elgesys tarnyboje ir požiūris į darbą – Pareiga motyvuoti – Teisė būti išklausytam – Teisė į vaiko priežiūros atostogas – Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnis“

Byloje C-546/23 P

dėl 2023 m. rugpjūčio 29 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

UG, atstovaujama *avocat* M. Richard,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, iš pradžių atstovaujamai I. Melo Sampaio ir A. Sauka, vėliau – A. Sauka,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro septintosios kolegijos pirmininko pareigas einantis pirmosios kolegijos pirmininkas F. Biltgen, penktosios kolegijos pirmininkė L. Arastey Sahún (pranešėja) ir teisėjas J. Passer,

generalinis advokatas P. Pikamäe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu UG prašo panaikinti 2023 m. birželio 21 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *UG / Komisija* (T-571/17 RENV, EU:T:2023:351, toliau – skundžiamas sprendimas); juo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl, pirma, 2016 m. spalio 17 d. sprendimo, kuriuo Europos Komisija nutraukė jos, kaip sutartininkės, sutartį (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo ir, antra, dėl šio sprendimo UG patirtos turtinės ir neturtinės žalos atlyginimo.

I. Teisinis pagrindas

A. Pareigūnų tarnybos nuostatai

2 Nagrinėjamoje byloje taikytinos redakcijos Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 42a straipsnyje numatyta:

„Pareigūnas turi teisę į kiekvieno vaiko priežiūros atostogas be bazinio darbo užmokesčio, kurių trukmė – iki šešių mėnesių ir kurių turi būti einama per pirmuosius dvylika metų po vaiko gimimo ar įvaikinimo. <…>“

3 Pareigūnų tarnybos nuostatų 47 straipsnyje nurodyta:

„Tarnyba nutraukiama:

<…>

d) atleidžiant iš darbo dėl nekompeten[cijos];

<…>“

4 Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Kiekvienos institucijos paskyrimų tarnyba nustato tvarką, kuria laiku ir tinkamu būdu nustatomi, nagrinėjami ir sprendžiami neišmanymo [nekompetencijos] atvejai.

Priimdama vidaus nuostatas, kiekvienos institucijos paskyrimų tarnyba laikosi šių reikalavimų:

a) pareigūnas, kuris, sprendžiant iš 43 straipsnyje minėtų trijų iš eilės metinių ataskaitų, vis dar nedaro pažangos profesinės kompetencijos srityje, paskiriamas į vienu lygiu žemesnį tos pačios kategorijos lygį. Jei ir kitose dviejose metinėse ataskaitose nurodomi nepatenkinami darbo rezultatai, pareigūnas atleidžiamas;

b) bet kokiame pasiūlyme atleisti pareigūną arba pažeminti jo pareigas turi būti nurodytos priežastys, kuriomis šis pasiūlymas grindžiamas. Apie tokį pasiūlymą pranešama atitinkamam pareigūnui. Paskyrimų tarnybos pasiūlymas perduodamas 9 straipsnio 6 dalyje nurodytam Jungtiniam patariamajam komitetui.

2. Pareigūnas turi teisę gauti visą savo asmens bylą ir pasidaryti visų su procedūra susijusių dokumentų kopijas. Nuo pasiūlymo gavimo dienos jam suteikiama ne mažiau kaip 15, bet ne daugiau kaip 30 dienų pasirengti gynybai. Jam gali padėti jo pasirinktas asmuo. Pareigūnas gali pateikti rašytinių pastabų. Jį išklauso Jungtinis patariamasis komitetas. Pareigūnas taip pat gali pasikviesti liudininkų.

<…>“

5 Pareigūnų tarnybos nuostatų 60 straipsnyje numatyta:

„Išskyrus ligos arba nelaimingų atsitikimų atvejus, be tiesioginio viršininko išankstinio leidimo pareigūnas negali neateiti į darbą. Tai galima taikyti nepažeidžiant jokių drausminių priemonių, jei tinkamai nustatoma, kad neatvykimas į darbą yra neteisėtas, tas neatvykimas išskaičiuojamas iš atitinkamo pareigūno kasmetinių atostogų. Jeigu pareigūnas išnaudoja savo kasmetines atostogas, už atitinkamą laikotarpį jam nemokama.

<…>“

6 Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnio šešta pastraipa suformuluota taip:

„Personalo komiteto narių ir Komiteto į pagal Tarnybos nuostatus ar į institucijos įkurtas struktūras paskirtų pareigūnų veikla laikoma jų įprastinės tarnybos savo institucijose dalimi. Ši veikla jokiu būdu neturi jiems pakenkti.“

7 Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 9 straipsnio 1 dalies h punkte nustatyta:

„Paskyrimų tarnyba gali skirti vieną iš šių nuobaudų:

<…>

h) nušalinimas nuo pareigų ir, kai tikslinga, laikinas pensijos sumažinimas arba tam tikros sumos išskaičiavimas iš invalidumo pašalpos fiksuotos trukmės laikotarpiu; dėl šios priemonės neturi nukentėti pareigūno išlaikomi asmenys. Tačiau, kai taip sumažinamos minėtos išmokos, buvusio pareigūno pajamos turi būti ne mažesnės kaip minimalus gyvenimo lygis, nustatytas VIII priedo 6 straipsnyje, pridėjus visas mokėtinas šeimos išmokas.“

B. KTĮS

8 Nagrinėjamoje byloje taikytinos redakcijos Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – KTĮS) 47 straipsnis suformuluotas taip:

„Išskyrus tarnybos nutraukimą dėl mirties, laikinieji darbuotojai atleidžiami iš darbo:

<…>

c) jeigu darbo sutartis sudaryta neapibrėžtos trukmės laikotarpiui:
   i) pasibaigus sutartyje apibrėžtam įspėjimo laikotarpiui; įspėjimo laikotarpio trukmė negali būti mažesnė kaip vienas mėnuo už kiekvienus visus tarnybos metus, bet ne trumpesnė kaip trys mėnesiai ir ne ilgesnė kaip 10 mėnesių. Tačiau įspėjimo terminas negali būti pradėtas skaičiuoti nėštumo metu, jei pateikiama medicininė pažyma, motinystės atostogų arba laikinojo nedarbingumo atostogų metu, jei laikinojo nedarbingumo atostogos neužtrunka ilgiau kaip tris mėnesius. Be to, laikantis minėtų apribojimų šio termino skaičiavimas sustabdomas medicinine pažyma patvirtinto nėštumo, motinystės atostogų ar laikinojo nedarbingumo atostogų metu.

<…>“

C. Bendrasis susitarimas

9 2009 m. birželio 18 d. sudaryto patikslinto Bendrojo susitarimo dėl vaiko priežiūros atostogų, kuris pateiktas 2010 m. kovo 8 d. Tarybos direktyvos 2010/18/ES, įgyvendinančios patikslintą BUSINESS EUROPE, UEAPME, CEEP ir ETUC sudarytą Bendrąjį susitarimą dėl vaiko priežiūros atostogų ir panaikinančios Direktyvą 96/34/EB (OL L 68, 2010, p. 13), priede (toliau – Bendrasis susitarimas), 5 straipsnio 4 dalyje buvo numatyta:

„Siekdami užtikrinti, kad darbuotojai galėtų naudotis savo teise į vaiko priežiūros atostogas, valstybės narės ir (arba) socialiniai partneriai imasi būtinų priemonių, kad apsaugotų darbuotojus nuo mažiau palankaus požiūrio ar atleidimo iš darbo dėl priežasčių, susijusių su prašymu suteikti vaiko priežiūros atostogas ar jų paėmimu, pagal nacionalinę teisę, kolektyvines sutartis ir (arba) taikomą praktiką.“

D. Direktyva 2002/14/EB

10 2002 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/14/EB dėl bendros darbuotojų informavimo ir konsultavimosi su jais sistemos sukūrimo Europos bendrijoje (OL L 80, 2002, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 219) 7 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad darbuotojų atstovams vykdant savo funkcijas būtų suteikta atitinkama apsauga ir garantijos, leidžiančios jiems deramai atlikti pavestas pareigas.“

II. Ginčo aplinkybės

11 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 2–19 punktuose. Šio proceso tikslais jos gali būti glaustai apibūdintos, kaip nurodyta toliau.

12 2007 m. kovo 20 d. Komisijos tarnyba „Infrastruktūra ir logistika Liuksemburge“ (OIL) įdarbino UG sutartininke pagal KTĮS 3a straipsnio a punktą eiti Ankstyvosios vaikystės centro pedagogės pareigas terminuotą laikotarpį nuo 2007 m. balandžio 1 d. iki 2009 m. kovo 31 d.

13 2009 m. vasario 25 d. UG sutartis buvo pratęsta iki 2010 m. kovo 31 d.

14 2010 m. vasario 5 d. ši sutartis buvo pratęsta neterminuotam laikotarpiui nuo 2010 m. balandžio 1 d.

15 Nuo 2011 m. lapkričio 16 d. iki 2014 m. balandžio 1 d. UG buvo atleista nuo pedagogės pareigų vykdymo 50 % darbo laiko, nes pusę darbo laiko dalyvavo profesinės sąjungos veikloje.

16 2014 m. gegužės 13 d. UG buvo išrinkta į Liuksemburgo vietos personalo komitetą (Liuksemburgas) ir buvo paskirta Briuselyje (Belgija) posėdžiaujančio centrinio personalo komiteto (toliau kartu – personalo komitetai) nare.

17 2016 m. balandžio 8 d. sudaryti tarnybos sutartis įgaliota tarnyba (toliau – STSĮT) parengė 2015 m. UG vertinimo ataskaitą (toliau – 2015 m. vertinimo ataskaita), joje konstatuota, kad bendri jos darbo rezultatai laikotarpiu nuo 2015 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 d. nebuvo patenkinami.

18 2016 m. liepos 15 d. UG jos prašymu buvo suteiktos vaiko priežiūros atostogos iki 2016 m. lapkričio 14 d.

19 2016 m. rugsėjo 8 d. raštu (toliau – 2016 m. rugsėjo 8 d. raštas) STSĮT pranešė UG apie savo ketinimą nutraukti sutartį pagal KTĮS 47 straipsnį, nes jos darbo rezultatai ir elgesys tarnyboje nuo 2013 m. buvo nepatenkinami.

20 2016 m. rugsėjo 30 d. raštu apeliantė užginčijo 2016 m. rugsėjo 8 d. rašte nurodytus STSĮT motyvus.

21 2016 m. spalio 17 d. STSĮT priėmė ginčijamą sprendimą, juo nutraukė UG sutartį pagal KTĮS 47 straipsnio c punktą nuo 2017 m. liepos 31 d., atsižvelgdama į devynių mėnesių įspėjimo terminą, kuris pradėtas skaičiuoti 2016 m. lapkričio 1 d.

22 2016 m. lapkričio 29 d. STSĮT galiausiai nustatė šio įspėjimo termino pradžią 2016 m. lapkričio 21 d., o šios sutarties pabaigos datą – 2017 m. rugpjūčio 20 d.

23 2016 m. gruodžio 16 d. UG prašymu jos vaiko priežiūros atostogos buvo pratęstos iki 2017 m. rugpjūčio 20 d.

24 2017 m. sausio 17 d. UG pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį pateikė skundą dėl ginčijamo sprendimo.

25 2017 m. gegužės 18 d. paskyrimų tarnyba atmetė šį skundą.

26 2017 m. rugpjūčio 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės ieškinį, juo ji, be kita ko, prašė panaikinti ginčijamą sprendimą ir atlyginti turtinę ir neturtinę žalą, kurią patyrė dėl šio sprendimo.

27 2020 m. balandžio 2 d. Sprendimu *UG / Komisija* (T-571/17, EU:T:2020:141, toliau – pradinis sprendimas) Bendrasis Teismas, pirma, panaikino ginčijamą sprendimą, antra, nurodė šalims per tris mėnesius jam pateikti pasiektą susitarimą dėl piniginės kompensacijos, mokėtinos dėl neteisėto sprendimo, dydžio, arba, nepasiekus susitarimo, su šiuo dydžiu susijusius reikalavimus, išreikštus skaičiais, trečia, atmetė likusius reikalavimus ir, ketvirta, atidėjo bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

28 2020 m. lapkričio 13 d. Nutartyje *UG / Komisija* (T-571/17, EU:T:2020:553) Bendrasis Teismas, pirma, konstatavo, kad nebereikia priimti sprendimo dėl su ginčijamu sprendimu susijusios piniginės kompensacijos, ir, antra, priteisė iš Komisijos padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir pusę UG bylinėjimosi išlaidų, o UG nurodė padengti pusę savo bylinėjimosi išlaidų.

29 2021 m. lapkričio 25 d. Sprendimu *Komisija / UG* (C-249/20 P, EU:C:2021:964, toliau – sprendimas dėl apeliacinio skundo) Teisingumo Teismas panaikino pradinį sprendimą tiek, kiek juo, pirma, panaikintas ginčijamas sprendimas, antra, konstatuotas pažeidimas, dėl kurio gali kilti Komisijos atsakomybė, ir, trečia, kaip nepriimtinas atmestas UG reikalavimas atlyginti neturtinę žalą.

30 Sprendimo dėl apeliacinio skundo 27 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad Bendrasis Teismas akivaizdžiai iškraipė 2016 m. rugsėjo 8 d. rašto turinį, kai pirminio sprendimo 64, 70 ir 71 punktuose teigė, jog šiame rašte STSĮT priekaištavo UG dėl to, kad ši per tris mėnesius neįgyvendino 2015 m. vertinimo ataskaitoje jai nustatytų tikslų.

31 Be to, sprendimo dėl apeliacinio skundo 38 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad nors, kaip matyti iš pradinio sprendimo 70 ir 71 punktų, UG tenkančios užduotys buvo sukurtos ir apibūdintos kaip tam tikros trukmės užduotys, Bendrasis Teismas nenurodė priežasties, dėl kurios nusprendė, jog nepagrįsta reikalauti, kad UG per tris mėnesius parengtų ugdomosios veiklos lentelę.

32 Šiomis aplinkybėmis sprendimo dėl apeliacinio skundo 39 punkte Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad Bendrasis Teismas nesilaikė pareigos motyvuoti, nes iš pradinio sprendimo motyvų, nors ir netiesiogiai, negalima suprasti, kodėl jis nusprendė, kad UG suteiktas trijų mėnesių terminas ugdomosios veiklos lentelei parengti yra per trumpas.

33 Tai konstatavęs, Teisingumo Teismas grąžino bylą Bendrajam Teismui ir atidėjo bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

III. Procesas Bendrajame Teisme dėl grąžintos bylos ir skundžiamas sprendimas

34 Grįsdama reikalavimus panaikinti ginčijamą sprendimą, pateiktus byloje T-571/17 RENV, UG iš esmės nurodė septynis pagrindus; pirmasis grindžiamas motyvų stoka, antrasis – Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnio ir teisės būti išklausytam pažeidimu, trečiasis – teisės klaidomis, susijusiomis su teise į vaiko priežiūros atostogas ir darbuotojų teise į informaciją ir konsultacijas,

ketvirtasis – keliomis akivaizdžiomis vertinimo ir faktų klaidomis, penktasis – proporcingumo principo pažeidimu, šeštasis – Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priede numatytos drausminės procedūros pažeidimu ir septintasis – piktnaudžiavimu įgaliojimais.

35 Bendrasis Teismas atmetė visus šiuos pagrindus kaip nepagrįstus.

36 Be to, Bendrasis Teismas priėmė sprendimą dėl apeliantės reikalavimų atlyginti žalą, t. y. įpareigoti Komisiją jai sumokėti, pirma, kompensaciją, atitinkančią darbo užmokestį, kurio ji negavo nuo atleidimo iš darbo dienos, ir, kompensaciją neturtinei žalai, patirtai dėl žeminamo ir diskriminacinio elgesio, kurį ji patyrė dėl dalyvavimo profesinės sąjungos veikloje ir vaiko priežiūros atostogų, atlyginti.

37 Šiuo aspektu Bendrasis Teismas konstatavo, kad grįsdama savo reikalavimus atlyginti žalą apeliantė nesirėmė neteisėtumo pagrindais, kurie skirtųsi nuo tų, kuriuos ji nurodė grįsdama savo reikalavimus panaikinti ginčijamą sprendimą. Šiomis aplinkybėmis ir atsižvelgdamas į tai, kad reikalavimai dėl panaikinimo buvo atmesti kaip nepagrįsti, Bendrasis Teismas nusprendė, kad reikalavimai atlyginti žalą taip pat turi būti atmesti ir nėra reikalo priimti sprendimo dėl jų priimtinumo.

38 Taigi Bendrasis Teismas atmetė visą UG pareikštą ieškinį.

IV. Apeliacinės bylos šalių reikalavimai

39 Apeliaciniu skundu UG Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek Bendrasis Teismas pripažino jos atleidimą iš darbo pagrįstu ir priteisė iš jos trečdalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų,

– išspręsti bylą iš esmės ir priteisti jai 68 000 EUR turtinės žalos atlyginimą,

– išspręsti bylą iš esmės ir priteisti jai 40 000 EUR neturtinės žalos atlyginimą,

– priteisti iš Komisijos atlyginti visas visuose procesuose patirtas bylinėjimosi išlaidas, taip pat atlyginti apeliantės išlaidas advokatui šiame apeliaciniame procese, kurios preliminariai įvertinamos 10 000 EUR, paliekant galimybę jas padidinti,

– priteisti iš Komisijos atlyginti visas visuose procesuose patirtas bylinėjimosi išlaidas, taip pat atlyginti su šiuo apeliaciniu skundu susijusias apeliantės išlaidas advokatui, kurios įvertinamos 30 000 EUR.

40 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš UG bylinėjimosi išlaidas.

V. Dėl apeliacinio skundo

41 Grįsdama savo prašymą panaikinti skundžiamą sprendimą UG iš esmės nurodo keturis pagrindus; pirmasis grindžiamas apsaugos, susijusios su vaiko priežiūros atostogomis, pažeidimu, antrasis – darbuotojų atstovų apsaugos pažeidimu, trečiasis – akivaizdžiomis vertinimo klaidomis ir ketvirtasis – proporcingumo principo pažeidimu.

A. Dėl pirmojo pagrindo

1. Šalių argumentai

42 UG tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 92 ir 93 punktuose Bendrasis Teismas nepagrįstai atskyrė, pirma, sprendimo atleisti iš darbo per vaiko priežiūros atostogas priėmimą ir, antra, šio sprendimo įsigaliojimą tuo metu, kai suinteresuotasis asmuo yra išėjęs vaiko priežiūros atostogų, ir iš to padarė klaidingą išvadą, kad priėmus ginčijamą sprendimą tuo metu, kai ji buvo išėjusi vaiko priežiūros atostogų, nepažeistas Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnis, siejamas su Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje įtvirtintais minimaliais reikalavimais.

43 UG nuomone, ginčijamas sprendimas lėmė tai, kad pasibaigus vaiko priežiūros atostogoms ji negrįžo į darbą, o tai įrodo, kad asmens atleidimas iš darbo per vaiko priežiūros atostogas yra Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje numatytos apsaugos ir darbdavio pareigos išsaugoti tokių atostogų išėjusio darbuotojo darbo vietą pažeidimas.

44 UG teigia, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 47 ir 51 straipsniai, IX priedo 9 straipsnio 1 dalies h punktas ir KTĮS 47 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad atitiktų Bendrojo susitarimo nuostatas ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 33 straipsnio 2 dalį, t. y. kaip draudžiantys atleisti iš darbo per visą vaiko priežiūros atostogų laikotarpį.

45 Be to, apsaugos nuo atleidimo iš darbo, susijusio su vaiko priežiūros atostogomis, reikalavimams prieštarautų tai, jei nekompetencija būtų prilyginta šiurkščiam drausminiam nusižengimui, o tai Bendrasis Teismas padarė skundžiamo sprendimo 109 punkte.

46 Dėl skundžiamo sprendimo 112 punkto UG tvirtina, kad labai retai darbdavys pranešime apie darbuotojo atleidimą iš darbo nurodo ryšį tarp atleidimo iš darbo ir darbuotojo vaiko priežiūros atostogų.

47 Kadangi iš daugelio šios bylos dokumentų matyti, jog tai, kad UG pasinaudojo vaiko priežiūros atostogomis, buvo tikrasis jos atleidimo iš darbo motyvas, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 144 punkte klaidingai nusprendė, kad ginčijamo sprendimo negalima panaikinti vien dėl skundžiamo sprendimo 142 punkte konstatuoto pažeidimo.

48 Nagrinėjamu atveju atleisdama UG Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, nes atleidusi ją iš darbo dėl nekompetencijos ši institucija iš tikrųjų nubaudė UG už naudojimąsi vaiko priežiūros atostogomis Komisijai netinkamu laikotarpiu.

49 Taigi ginčijamame sprendime esama diskriminacijos dėl vaiko priežiūros atostogų, ir taip pažeidžiamas 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 14 straipsnis, siejamas su šios konvencijos 8 straipsniu ir 2000 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašyto jos protokolo Nr. 12 1 straipsniu.

50 Komisija atsikerta, kad apeliacinio skundo pirmasis pagrindas nepriimtinas, nes juo siekiama, kad byla būtų iš naujo visapusiškai įvertinta, ir bet kuriuo atveju jis yra nepagrįstas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl priimtinumo

51 Dėl Komisijos nurodyto su apeliacinio skundo pirmuoju pagrindu susijusio nepriimtinumo pagrindo primintina, kad, remiantis SESV 256 straipsniu, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirma pastraipa ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punktu bei 169 straipsniu, apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos kritikuojamos sprendimo ar nutarties, kuriuos prašoma panaikinti, dalys ir šį prašymą konkrečiai pagrindžiantys teisiniai argumentai. Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją apeliacinis skundas, kuriame tik pakartojami Bendrajame Teisme jau pateikti pagrindai ir argumentai, neatitinka šio reikalavimo. Iš tiesų toks apeliacinis skundas yra prašymas tiesiog iš naujo išnagrinėti Bendrajame Teisme pareikštą ieškinį, o tai nepriklauso Teisingumo Teismo jurisdikcijai (šiuo klausimu žr. 2024 m. liepos 11 d. Sprendimo *Thunus ir kt. / EIB*, C-561/23 P, EU:C:2024:603, 22 ir 23 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

52 Nagrinėjamu atveju pakanka konstatuoti, kad apeliacinio skundo pirmajame pagrinde UG iš esmės tvirtina, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų. Šiuo klausimu UG kelis kartus nurodo kritikuojamas skundžiamo sprendimo dalis ir teisinius argumentus, kuriais konkrečiai grindžiamas prašymas panaikinti šį sprendimą.

53 Šiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad apeliacinio skundo pirmasis pagrindas yra nepriimtinas.

b) Dėl esmės

54 Pirmiausia pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 90–114 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo UG argumento, kuriuo iš esmės tvirtinama, kad atleisdama ją iš darbo per vaiko priežiūros atostogas Komisija pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnį, siejamą su minimaliais reikalavimais, numatytais Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje, pagrįstumą.

55 Šiuo aspektu Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 97–112 punktuose konstatavo, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnį kompetentingai tarnybai nedraudžiama priimti sprendimo atleisti pareigūną arba nutraukti sutartį su sutartininku ar laikinuoju tarnautoju, net jei tokio sprendimo priėmimo dieną toks darbuotojas yra išėjęs vaiko priežiūros atostogų ir pasibaigus tokioms atostogoms iš esmės turi grįžti į šį darbą arba pareigas.

56 Dėl Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalies, į kurią daro nuorodą UG, skundžiamo sprendimo 111 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, jog siekiant užtikrinti, kad darbuotojai galėtų veiksmingai naudotis teise į vaiko priežiūros atostogas, pagal šį straipsnį reikalaujama imtis priemonių, būtinų darbuotojams apsaugoti nuo mažiau palankaus požiūrio ar atleidimo iš darbo dėl to, kad jie paprašė vaiko priežiūros atostogų ar jomis pasinaudojo. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas rėmėsi 2014 m. vasario 27 d. Sprendimu *Lyreco Belgium* (C-588/12, EU:C:2014:99, 34 punktas).

57 Taigi skundžiamo sprendimo 112 punkte Bendrasis Teismas pripažino, kad pagal minėtą straipsnį nesiekiama uždrausti darbdaviui priimti sprendimą atleisti darbuotoją iš darbo, net jei tokio sprendimo priėmimo dieną šis darbuotojas yra išėjęs vaiko priežiūros atostogų, jeigu atleidžiama ne dėl prašymo suteikti minėtas atostogas ar pasinaudojimo jomis ir jeigu šis atleidimas atitinka kitas įstatyme ar taikytinuose teisės aktuose numatytas sąlygas.

58 Dėl KTĮS 47 straipsnio pažymėtina, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 101 punkto, šiame straipsnyje nenumatyta jokių išlygų ar nukrypti leidžiančių nuostatų, susijusių su atitinkamo darbuotojo išleidimu vaiko priežiūros atostogų.

59 To sprendimo 115–146 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo UG argumentą, kad dėl jos prašymo suteikti vaiko priežiūros atostogas ginčijamu sprendimu pažeistas Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnis, siejamas su Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje įtvirtintais minimaliais reikalavimais.

60 Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 122 punkto, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnį, siejamą su Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje nustatytais minimaliais reikalavimais, kompetentingai tarnybai draudžiama atleisti pareigūną ar tarnautoją iš darbo dėl nekompetencijos jam pateikus prašymą suteikti vaiko priežiūros atostogas, be kita ko, dėl priežasčių, susijusių su šių atostogų pradžios ir pabaigos datomis arba tokiame prašyme prašomų atostogų trukme.

61 Skundžiamo sprendimo 142 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad, nors STSĮT turėjo teisę atmesti UG pateiktą prašymą dėl vaiko priežiūros atostogų, motyvuodama tuo, kad numatytos šių atostogų trukmės datos neatitinka tarnybos poreikių, ji negalėjo remtis prašomų vaiko priežiūros atostogų datomis kaip vienu iš atleidimo iš darbo dėl nekompetencijos motyvų, nepažeisdama Pareigūnų tarnybos nuostatų 42a straipsnio nuostatų, aiškinamų atsižvelgiant į Bendrojo susitarimo 5 straipsnio 4 dalyje nustatytus minimalius reikalavimus.

62 Dėl pirmesniame punkte nurodytos priežasties konstatavęs ginčijamo sprendimo neteisėtumą, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 144–146 punktuose nurodė, kad šiuo atveju bendra išvada dėl UG nekompetencijos buvo grindžiama keliais motyvais, kurie skyrėsi nuo motyvo, susijusio su jos prašyme suteikti vaiko priežiūros atostogas nurodytomis pasirinktomis datomis. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad vien dėl minėto pažeidimo ginčijamas sprendimas negali būti panaikintas.

63 Konstatuotina, kad pateikdama apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą UG neįrodė, jog šio sprendimo 53–61 punktuose išdėstytuose argumentuose padaryta teisės klaidų.

64 Kalbant apie 2014 m. vasario 27 d. Sprendimą *Lyreco Belgium* (C-588/12, EU:C:2014:99), kuriuo Bendrasis Teismas grindė savo motyvus, pažymėtina, kad jis negali būti aiškinamas kaip visiškai draudžiantis atleisti iš darbo vaiko priežiūros atostogų išėjusį darbuotoją; jį reikia suprasti kaip numatantį draudimą atleisti iš darbo be svarbios ar pakankamos priežasties. Taigi šiuo sprendimu draudžiama atleisti iš darbo dėl prašymo suteikti vaiko priežiūros atostogas ar pasinaudojimo jomis.

65 Be to, 2013 m. birželio 20 d. Sprendime *Riežniece* (C-7/12, EU:C:2013:410, 34 ir 35 punktai) Teisingumo Teismas konstatavo, kad, kaip nurodyta 1995 m. gruodžio 14 d. sudaryto Bendrojo susitarimo dėl vaiko priežiūros atostogų, kuris pateiktas 1996 m. birželio 3 d. Tarybos direktyvos 96/34/EB dėl Bendrojo susitarimo dėl tėvystės atostogų, sudaryto tarp UNICE, CEEP

ir ETUC (OL L 145, 1996, p. 4; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 2 t., p. 285), iš dalies pakeistos 1997 m. gruodžio 15 d. Tarybos direktyva 97/75/EB (OL L 10, 1998, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 263), priede, 2 straipsnio 4 dalyje, darbuotojai turi būti apsaugoti nuo atleidimo iš darbo „dėl to“, kad paprašė vaiko priežiūros atostogų ar jomis pasinaudojo, ir pagal šį straipsnį darbdaviui nedraudžiama atleisti iš darbo vaiko priežiūros atostogų išėjusį darbuotoją, jeigu šio atleidimo priežastis nėra prašymas suteikti vaiko priežiūros atostogas ar pasinaudojimas jomis.

66 Nagrinėjamu atveju, kaip priminta šio sprendimo 62 punkte, bendra išvada dėl UG nekompetencijos buvo grindžiama keliais motyvais, kurie skyrėsi nuo motyvo, susijusio su jos pasirinktomis vaiko priežiūros atostogų datomis.

67 Dėl UG argumento, kad iš daugelio šios bylos medžiagos dokumentų matyti, jog vaiko priežiūros atostogos buvo tikroji jos atleidimo iš darbo priežastis, į kurią Bendrasis Teismas neatsižvelgė, pakanka konstatuoti, kad šiuo argumentu UG iš tikrųjų prašo iš naujo išnagrinėti Bendrajame Teisme jau pateiktą faktinio pobūdžio argumentą. Taigi, remiantis šio sprendimo 51 punkte nurodyta jurisprudencija, šį argumentą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

68 Darytina išvada, kad pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

B. Dėl antrojo pagrindo

1. Šalių argumentai

69 Pateikdama apeliacinio skundo antrąjį pagrindą UG tvirtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 165 ir 168 punktuose klaidingai konstatavo, jog ginčijamas sprendimas buvo grindžiamas ne vien tuo, kad UG yra Briuselyje posėdžiaujančio centrinio personalo komiteto ir Liuksemburgo vietos personalo komiteto narė, ir pripažino, jog šio sprendimo motyvuose STSĮT kaltino UG tuo, kad 2014 ir 2016 m. planuodama veiklą, susijusią su jos, kaip personalo atstovės, įgaliojimais, ji nepaisė tarnybos interesų.

70 Šiuo aspektu pažymėtina, kad, jeigu atleidimas iš darbo būtų ginčijamas tik tuo atveju, kai jis aiškiai pagrįstas darbuotojų atstovo statusu, Direktyvos 2002/14 7 straipsnyje numatytos minimalios nuostatos ir personalo atstovų apsauga nuo atleidimo iš darbo dėl jų funkcijų profesinėje sąjungoje netektų veiksmingumo. Iš tiesų darbdavys, norintis atsikratyti darbuotojų atstovo, retai tai pripažįsta *expressis verbis* sprendimo atleisti iš darbo motyvuose.

71 Vis dėlto nagrinėjamu atveju STSĮT kelis kartus aiškiai paminėjo UG veiklą profesinėje sąjungoje, o UG pateikti pavyzdžiai patvirtina, kad ji nuolat patyrė savo tiesioginės vadovės diskriminaciją.

72 Skundžiamo sprendimo 173 ir paskesniuose punktuose Bendrojo Teismo pateiktas išaiškinimas, kad pareigūnas ar tarnautojas, kuris 50 % darbo laiko yra deleguojamas į profesinę sąjungą, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 60 straipsnį turi gauti išankstinį savo tiesioginio viršininko leidimą, kad galėtų neatvykti į tarnybą ir dalyvauti posėdžiuose, į kuriuos buvo pakviestas dėl turimų profesinės sąjungos atstovo arba personalo atstovo įgaliojimų, prieštarauja profesinių sąjungų nepriklausomumo principui bei funkcijų profesinėje sąjungoje prilyginimo darbui principui. Be to, dėl tokio aiškinimo sukuriama diskriminacija dėl funkcijų profesinėje sąjungoje vykdymo, o tai draudžiama pagal EŽTK 14 straipsnį, siejamą su jos 11 straipsniu.

73 Iš tiesų tai reikštų, kad personalo atstovo funkcijų profesinėje sąjungoje vykdymas priklauso nuo tiesioginio vadovo vertinamo tarnybos intereso. Tačiau vadovas turi organizuoti darbą savo tarnyboje atsižvelgdamas į tai, kad jo komandos narys eina pareigas profesinėje sąjungoje ir būtinai turi turėti tam reikalingo laiko.

74 UG priduria, kad jos neatvykimo į darbą atvejai, susiję su funkcijų profesinėje sąjungoje vykdymu, buvo įtraukti į „calendar planning“, prie kurio jos tiesioginė vadovė turėjo prieigą, todėl skundžiamo sprendimo 175 punkte Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, jog ginčijamas sprendimas galėjo būti grindžiamas motyvu, kad UG neįvykdė pareigos laiku, t. y. dar prieš profesinių sąjungų posėdžius, informuoti savo vadovę apie dalyvavimą tuose posėdžiuose, ir taip nepažeidžiami Direktyvos 2002/14 7 straipsnyje įtvirtinti minimalūs reikalavimai, nes toks motyvas grindžiamas tuo, kad UG nesilaikė tarnybos darbo organizavimo sąlygų, būtinų jai suteiktiems įgaliojimams vykdyti.

75 Toks Bendrojo Teismo aiškinimas prieštarauja Direktyvos 2002/14 7 straipsnyje numatytiems minimaliems reikalavimams ir Chartijos 12 straipsniui.

76 Komisija atsikerta, kad pateikdama apeliacinio skundo antrąjį pagrindą UG ginčija Bendrojo Teismo nustatytas faktines aplinkybes, tačiau nenurodo ir neįrodo faktinių aplinkybių iškraipymo. Taigi šis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl priimtinumo

77 Dėl Komisijos nurodyto su apeliacinio skundo antruoju pagrindu susijusio nepriimtinumo pagrindo pakanka konstatuoti, kad pateikdama šį pagrindą UG iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų. Šiuo klausimu UG kelis kartus nurodo kritikuojamas skundžiamo sprendimo dalis ir teisinius argumentus, kuriais konkrečiai grindžiamas prašymas panaikinti šį sprendimą.

78 Tokiomis aplinkybėmis, remiantis šio sprendimo 51 punkte nurodyta jurisprudencija, negalima teigti, kad apeliacinio skundo antrasis pagrindas yra nepriimtinas.

b) Dėl esmės

79 Skundžiamo sprendimo 164 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad nei iš ginčijamo sprendimo motyvų, nei iš byloje esančių dokumentų nematyti, kad šis sprendimas buvo grindžiamas tik UG, kaip personalo komitetų narės, statusu, neatsižvelgiant į jos vykdomas darbuotojų atstovavimo funkcijas arba, apskritai tariant, į jos veiklą profesinėje sąjungoje. Skundžiamo sprendimo 165 punkte Bendrasis Teismas pridūrė, kad iš ginčijamo sprendimo nėra akivaizdu, jog STSĮT manė, kad UG, kaip personalo atstovės, pareigų atlikimas arba, apskritai tariant, jos veikla profesinėje sąjungoje šio sprendimo priėmimo dieną buvo tokia, kad pateisintų jos sutarties nutraukimą dėl nekompetencijos.

80 Kiek tai susiję su pareigūnu ar tarnautoju, kuris 50 % darbo laiko yra deleguojamas į profesinę sąjungą, skundžiamo sprendimo 173 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 60 straipsnį toks pareigūnas ar tarnautojas turi gauti išankstinį savo tiesioginio

viršininko sutikimą, kad galėtų neatvykti į tarnybą ir dalyvauti posėdžiuose, į kuriuos buvo pakviestas dėl turimų profesinės sąjungos atstovo arba personalo atstovo įgaliojimų. Nukrypti nuo šios pareigos gauti išankstinį leidimą galima tik ligos ar nelaimingo atsitikimo atveju, o ne tada, kai dalyvaujama darbuotojų profesinės sąjungos atstovų veikloje ar atstovaujamojo organo posėdžiuose.

81 Skundžiamo sprendimo 175 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad, nepažeidžiant Direktyvos 2002/14 7 straipsnyje įtvirtintų minimalių reikalavimų, ginčijamas sprendimas galėjo būti grindžiamas motyvu, kad UG neįvykdė pareigos laiku (t. y. dar prieš prasidedant personalo komitetų, kurių narė ji buvo, posėdžiams) informuoti savo tiesioginę vadovę apie dalyvavimą tuose posėdžiuose, nes toks motyvas paremtas ne jos, kaip personalo atstovės, funkcijų vykdymu, o tuo, kad ji nesilaikė tarnybos darbo organizavimo sąlygų, būtinų jai suteiktiems įgaliojimams vykdyti.

82 Tiek, kiek pateikdama apeliacinio skundo antrąjį pagrindą UG ginčija Bendrojo Teismo pateiktą Pareigūnų tarnybos nuostatų 60 straipsnio išaiškinimą, primintina, kad pagal šio straipsnio pirmą sakinį, išskyrus ligos arba nelaimingų atsitikimų atvejus, be tiesioginio viršininko išankstinio leidimo pareigūnas negali neateiti į darbą.

83 Pirma, Bendrasis Teismas savo motyvuose remiasi šiuo straipsniu, kuris susijęs su reikalavimu gauti tiesioginio viršininko leidimą, o ne su pareiga jį informuoti apie veiklą, dėl kurios pareigūnas neatvyko į darbą. Antra, skundžiamo sprendimo 174 punkte Bendrasis Teismas daro nuorodą į 2011 m. gegužės 27 d. Komisijos sprendimo C(2011) 3588 *final* dėl Komisijos Personalo komiteto žmogiškųjų ir finansinių išteklių 7 straipsnį, pagal kurį apie bet kokį neatvykimą į darbą dėl veiklos profesinėje sąjungoje suinteresuotasis asmuo turi laiku iš anksto raštu pranešti savo vadovybei.

84 Siekiant išnagrinėti, ar skundžiamame sprendime padaryta išvada atitinka Sąjungos teisę, primintina, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 24b straipsnį pareigūnai turi teisę jungtis į asociacijas ir visų pirma gali būti Sąjungos pareigūnų profesinių sąjungų ar personalo asociacijų nariai.

85 Be to, kaip matyti iš Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnio šeštos pastraipos, personalo komiteto narių ir šio komiteto į pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus ar į institucijos įkurtas struktūras paskirtų pareigūnų veikla laikoma jų įprastinės tarnybos savo institucijose dalimi ir dėl šios veiklos vykdymo jie negali patirti žalos.

86 Nagrinėjamu atveju ginčijamame sprendime nurodytas UG atleidimo iš darbo motyvas nebuvo grindžiamas draudimu jai dalyvauti personalo komitetų, kurių narė ji buvo, posėdžiuose, o tai galėjo būti Pareigūnų tarnybos nuostatuose numatytų jos teisių pažeidimas. Šis motyvas, kurį skundžiamame sprendime patvirtino Bendrasis Teismas, buvo susijęs su tuo, kad UG neįvykdė pareigos laiku (t. y. iki minėtų posėdžių pradžios) informuoti savo vadovybę apie savo dalyvavimą juose.

87 Ši pareiga nepaneigia Pareigūnų tarnybos nuostatuose numatytų pareigūnų ir tarnautojų teisių esmės.

88 Kadangi UG argumentai, pateikti grindžiant apeliacinio skundo antrąjį pagrindą, yra nepagrįsti, šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

C. Dėl trečiojo pagrindo

1. Šalių argumentai

89 Apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą, grindžiamą akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, iš esmės sudaro penkios dalys.

90 Pirmoje dalyje UG teigia, kad skundžiamo sprendimo 187–190 punktuose konstatavęs, jog, kiek tai susiję su laikinojo tarnautojo arba sutartininko neterminuotos sutarties nutraukimu, STSĮT turi didelę diskreciją ir kad klaida gali būti laikoma „akivaizdžia“ tik tada, kai aiškiai nustatyta, Bendrasis Teismas pakenkė teisės kreiptis į teismą veiksmingumui.

91 Iš šio Bendrojo Teismo vertinimo matyti, kad Komisijos aktams taikoma teisėtumo prezumpcija yra nenuginčijama, nepaisant procesinio lygiateisiškumo reikalavimo.

92 UG taip pat teigia, kad Bendrasis Teismas netenkino jos prašymo imtis būtinų tyrimo priemonių.

93 Šiuo aspektu ji nurodo faktines aplinkybes, kurios, kaip ji mano, patvirtina išvadą, kad ginčijamas sprendimas buvo motyvuotas jos išėjimu vaiko priežiūros atostogų ir funkcijų profesinėje sąjungoje vykdymu.

94 Be to, dėl šios bylos nagrinėjimo Bendrajame Teisme trukmės UG pažymi, kad nuo rašytinės ar žodinės proceso dalies pabaigos iki skundžiamo sprendimo paskelbimo praėjo vieni metai, ir per šį procesą nebuvo imtasi jokių proceso organizavimo priemonių. Bendra visų procesų šioje byloje trukmė buvo daugiau kaip šešeri metai, o tai yra EŽTK ir Chartijoje įtvirtintos teisės būti išklausytam teisme per protingą terminą ir teisės į gynybą pažeidimas.

95 Taigi UG prašo Teisingumo Teismo atsižvelgti į šiuos pažeidimus, pirmiausia perkeliant ginčijamo sprendimo neteisėtumo įrodinėjimo pareigą.

96 Trečiojo pagrindo antroje dalyje UG tvirtina, kad buvo pažeista Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnio 2 dalyje numatyta jos teisė būti išklausytai.

97 Nagrinėjamu atveju UG turėjo tik aštuonias dienas pastaboms STSĮT pateikti prieš šiai priimant ginčijamą sprendimą, o tai neleido užtikrinti jos teisės į gynybą.

98 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 68–70 punktuose Bendrasis Teismas laikėsi visiškai formalaus požiūrio į teisę būti išklausytam, nereikalaudamas, kad STSĮT išsamiai išnagrinėtų bylą.

99 Be to, UG teigia, kad Bendrasis Teismas „perkėlė“ įrodinėjimo pareigą, kai nusprendė, kad ji turėjo pateikti papildomų įrodymų, nors STSĮT to neprašė. Atsižvelgdama į šio sprendimo 20 punkte minėto 2016 m. rugsėjo 30 d. rašto išsamų pobūdį UG mano, kad būtent STSĮT turėjo pateikti reikšmingus patvirtinamuosius dokumentus.

100 Trečiojo pagrindo trečioje dalyje UG tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 36 punkte Bendrasis Teismas pernelyg siaurai aiškino Teisingumo Teismo jurisprudenciją, kai nusprendė, jog nereikalaujama, kad Europos Sąjungos institucijų aktų motyvuose būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir priėmimo aplinkybes bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas.

101 Iš tiesų Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nurodyta ne tai, kad motyvuodamos savo aktus šios institucijos neprivalo nurodyti reikšmingų faktinių ar teisinių aplinkybių, o tik tai, kad tikslumo reikalavimas turi būti suformuluotas atsižvelgiant į ginčijamo akto pobūdį.

102 Vis dėlto skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas nenustatė reikalaujamo tikslumo lygio, kiek tai susiję su sprendimo atleisti iš darbo motyvavimu, atsižvelgdamas į šio akto pobūdį, jo poveikį asmens, kuriam jis skirtas, profesinei padėčiai ir jo galėjimą ginčyti atleidimo iš darbo motyvus.

103 Atsižvelgiant į teisę į veiksmingą teisinę gynybą ir Chartijos 30 straipsnyje, siejamame su jos 47 straipsniu, numatytą apsaugą nuo nepagrįsto atleidimo iš darbo, pažymėtina, kad grįsdama sprendimą atleisti iš darbo Komisija negali pateikti abstrakčių ir neišsamių motyvų.

104 Šiuo aspektu UG tvirtina, kad ginčijamame sprendime STSĮT tik nurodė labai daug aptakių priekaištų, kurie nepagrįsti tiksliais ir konkrečiais faktiniais duomenimis.

105 Taigi skundžiamo sprendimo 39 punkte Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, kad STSĮT 2016 m. rugsėjo 8 d. rašte nurodė apie dvidešimt išsamių aplinkybių, susijusių su UG elgesiu 2013–2016 m.

106 Iš tiesų šiame rašte nenurodyta jokių konkretaus UG elgesio pavyzdžių ar tokio elgesio datos.

107 Trečiojo pagrindo ketvirtoje dalyje UG daro nuorodą į skundžiamo sprendimo 241 punktą, iš kurio matyti, kad Bendrasis Teismas atmetė pagrindą, grindžiamą akivaizdžia vertinimo klaida, kiek jis susijęs su pavėluotu medicininių pažymų dėl neatvykimo į darbą 2014 m. gegužės 7 d. ir birželio 16 d. pateikimu ir nepateisinamu neatvykimu į darbą 2014 m. birželio 18 d.

108 Anot UG, siekdamas patikrinti, ar buvo paisoma jos teisės į gynybą, Bendrasis Teismas turėjo išnagrinėti, ar Komisija galėjo pagrįstai remtis pavėluotu medicininių pažymų pateikimu ir nepateisinamu neatvykimu į darbą praėjus daugiau nei dvejiems metams nuo šių aplinkybių susiklostymo, juo labiau kad šios aplinkybės nebuvo paminėtos UG 2014 m. vertinimo ataskaitoje.

109 Kiek tai susiję su tuo, kad UG pavėluotai pateikė medicinines pažymas, ji teigia, kad Komisija turėjo patikslinti šį motyvą. Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 246 ir 253 punktuose Bendrasis Teismas perkėlė įrodinėjimo pareigą, sudarydamas UG situaciją, kai prašomą įrodymą yra beveik neįmanoma arba labai sunku pateikti.

110 Trečiojo pagrindo penktoje dalyje UG teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė jos teisę į teisingą bylos nagrinėjimą, kai skundžiamo sprendimo 265 punkte nurodė, kad ji praleido terminą ginčyti 2015 m. vertinimo ataskaitą.

111 Kadangi 2014 m. vertinimo ataskaitoje ir 2015 m. vertinimo ataskaitoje padaryta išvada, kad UG darbo rezultatai yra patenkinami, ji negalėjo tikėtis, kad Komisija remsis šiomis ataskaitomis, siekdama pateisinti atleidimą iš darbo.

112 Dėl 2016 m. vertinimo ataskaitos UG pažymi, kad nagrinėjama atleidimo iš darbo procedūra buvo pradėta dar nepasibaigus skundo dėl šios ataskaitos pateikimo terminui.

113 UG taip pat ginčija skundžiamo sprendimo 273 punktą, kuriame nurodyta, kad ji nedalyvavo darbo grupių, kurioms priklausė, veikloje.

114 Be to, Bendrasis Teismas pažeidė UG teisę į teisingą bylos nagrinėjimą, kai skundžiamo sprendimo 278–286 punktuose nenuginčijamai perkėlė įrodinėjimo pareigą, kiek tai susiję su Ankstyvosios vaikystės centro leidimui rengimu.

115 UG galėjo pateikti įrodymą, kad išsiuntė minėtą leidinį 2016 m. sausio 22 d., o su juo susijusį elektroninį laišką adresatas gavo tik 2016 m. liepos 18 d. dėl IT problemos.

116 Dėl atleidimo iš darbo motyvo, grindžiamo tuo, kad UG nepateikė ugdomosios veiklos lentelės, ji tvirtina, kad tuo momentu, kai prašė parengti šią lentelę, tiesioginė vadovė jau žinojo apie jos ketinimą išeiti vaiko priežiūros atostogų 2016 m. liepos–rugsėjo mėn. Taigi šis prašymas buvo suformuluotas tik siekiant pakenkti UG.

117 Komisija tvirtina, kad trečiasis pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl priimtinumo

118 Dėl Komisijos nurodyto su apeliacinio skundo trečiuoju pagrindu susijusio nepriimtinumo pagrindo pakanka konstatuoti, kad pateikdama šį pagrindą UG iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų. Šiuo klausimu UG kelis kartus nurodo kritikuojamas skundžiamo sprendimo dalis ir teisinius argumentus, kuriais konkrečiai grindžiamas prašymas panaikinti šį sprendimą.

119 Tokiomis aplinkybėmis, remiantis šio sprendimo 51 punkte nurodyta jurisprudencija, konstatuotina, kad apeliacinio skundo trečiasis pagrindas yra priimtinas.

b) Dėl esmės

1) Dėl pirmos dalies

120 Primintina, kad to sprendimo 187 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, jog, kalbant apie laikinojo tarnautojo ar sutartininko neterminuotos sutarties nutraukimą, pažymėtina, kad pagal KTĮS 47 straipsnio c punkto i papunktį STSĮT, laikydamasi sutartyje numatyto įspėjimo termino, turi plačią diskreciją, todėl Sąjungos teismo kontrolė turi apsiriboti patikrinimu, ar nebuvo padaryta akivaizdžios klaidos arba piktnaudžiauta įgaliojimais.

121 Remdamasis 1955 m. liepos 19 d. Sprendimu *Kergall / Bendroji Asamblėja* (1/55, EU:C:1955:9, p. 23) Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 188 punkte konstatavo, kad Sąjungos institucijų pareigūnų ir tarnautojų kompetentingumo vertinimas pirmiausia priklauso šių institucijų kompetencijai.

122 Skundžiamo sprendimo 189 punkte Bendrasis Teismas patikslino, kad klaida gali būti laikoma „akivaizdžia“ tik tada, kai ją galima nesunkiai atskleisti atsižvelgiant į kriterijus, kuriuos teisės aktų leidėjas ketino taikyti administracijai įgyvendinant savo diskreciją. Taigi akivaizdžia klaida grindžiamas ieškinio pagrindas atmestinas, jei, nepaisant ieškovo pateiktų duomenų, ginčijamas vertinimas laikytinas teisingu ir tinkamu.

123 To sprendimo 190 punkte Bendrasis Teismas pateikė nuorodą į 2019 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *HTTS / Taryba* (C-123/18 P, EU:C:2019:694, 100 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija) ir pridūrė, kad iš principo preziumuojama, kad Sąjungos institucijų teisės aktai yra teisėti, todėl jie sukelia teisinių pasekmių, kol nėra pripažinti netekusiais galios, panaikinti patenkinus ieškinį dėl panaikinimo arba paskelbti negaliojančiais išnagrinėjus prašymą priimti prejudicinį sprendimą arba neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą.

124 Viena vertus, kaip priminta šio sprendimo 61 ir 62 punktuose, skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijamas sprendimas neteisėtas, nes STSĮT negalėjo nurodyti prašomų vaiko priežiūros atostogų datų kaip vieno iš atleidimo iš darbo dėl nekompetencijos motyvų, tačiau nusprendė, kad bendra išvada dėl šios nekompetencijos grindžiama keliais motyvais, kurie skyrėsi nuo minėto motyvo. Taigi Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad vien dėl minėto pažeidimo ginčijamas sprendimas negali būti panaikintas.

125 Kita vertus, nors skundžiamo sprendimo 218, 340 ir 350 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijamame sprendime padarytos kelios akivaizdžios vertinimo klaidos, to sprendimo 360 ir 361 punktuose jis vis dėlto pripažino, kad ginčijamame sprendime nurodyti keli motyvai, kurių neteisėtumas neįrodytas ir kurie yra pakankamai svarbūs siekiant pagrįsti bendrą STSĮT išvadą dėl nekompetencijos.

126 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad UG argumentas, jog Bendrasis Teismas iš esmės padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad STSĮT turėjo plačią diskreciją, pirma, grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, nes Bendrasis Teismas pripažino, kad priimant ginčijamą sprendimą buvo padaryta akivaizdžių vertinimo klaidų, ir, antra, negali paneigti Bendrojo Teismo motyvų, nes UG neįrodė, jog ginčijamame sprendime yra kitų akivaizdžių vertinimo klaidų, dėl kurių jis turėjo būti panaikintas.

127 Kiek tai susiję su aplinkybe, kad UG priekaištauja Bendrajam Teismui, jog šis netenkino jos prašymo imtis būtinų tyrimo priemonių, primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją, kalbant apie teismo atliekamą bylos šalių pateiktų prašymų taikyti proceso organizavimo ar tyrimo priemones vertinimą, pažymėtina, kad tik Bendrasis Teismas gali spręsti dėl galimos būtinybės papildyti informaciją, kurią jis turi apie nagrinėjamas bylas. Taigi tik Bendrasis Teismas turi vertinti prašymo taikyti proceso organizavimo priemonę svarbą ginčo dalykui ir būtinybę ją taikyti (2020 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Fleig / EIVT*, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 53 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

128 Procesinių dokumentų įrodomosios galios klausimas priklauso nuo Bendrojo Teismo atlikto nepriklausomo faktinių aplinkybių vertinimo, kurio Teisingumo Teismas negali tikrinti apeliacine tvarka, išskyrus atvejį, kai Bendrajam Teismui pateikti įrodymai iškraipyti arba kai iš bylos medžiagoje esančių dokumentų matyti šio teismo išvadų esminiai netikslumai (2020 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Fleig / EIVT*, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 54 punktas).

129 Kadangi nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime rėmėsi įvairiais jam pateiktos bylos medžiagos dokumentais, o trečiojo pagrindo pirmoje dalyje UG nepatikslina, kaip Bendrasis Teismas iškraipė šiuos įrodymus arba kodėl jo padarytos išvados iš esmės neteisingos, šį argumentą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

130 Dėl proceso Sąjungos teisme trukmės priminti, kad nors dėl protingo bylos išnagrinėjimo termino nesilaikymo ieškovas gali pareikšti ieškinį Sąjungai dėl žalos atlyginimo pagal SESV 268 straipsnio ir 340 straipsnio antros pastraipos nuostatas, dėl to skundžiamas sprendimas negali būti

panaikintas, jeigu nėra įrodymų, kad proceso trukmė turėjo įtakos bylos baigčiai (2022 m. rugsėjo 29 d. Nutarties *CX / Komisija*, C-71/22 P, EU:C:2022:745, 76 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

131 Vadinasi, nesant jokių įrodymų, kad proceso trukmė turėjo įtakos nagrinėjamo ginčo baigčiai, argumentas, grindžiamas protingo bylos išnagrinėjimo termino pažeidimu, negali lemti skundžiamo sprendimo panaikinimo, todėl turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

132 Taigi trečiojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

2) Dėl antros dalies

133 Skundžiamo sprendimo 68 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad UG suteiktas aštuonių darbo dienų terminas pastaboms dėl 2016 m. rugsėjo 8 d. rašto pateikti gali atrodyti trumpas, atsižvelgiant į jos sutarties nutraukimo pasekmių jos asmeninei situacijai rimtumą. Vis dėlto Bendrasis Teismas pažymėjo, kad UG pareiškė nuomonę dėl ginčijamo sprendimo motyvų ir kad STSĮT atsižvelgė į jos pastabas, kaip tai patvirtina ginčijamo sprendimo motyvai.

134 Skundžiamo sprendimo 69 punkte Bendrasis Teismas priminė, kad, nors teisės būti išklausytam paisymas reiškia, kad Sąjungos institucijos turi leisti asmeniui, dėl kurio priimtas jam nepalankus aktas, veiksmingai pareikšti savo nuomonę, vis dėlto institucijos negali būti įpareigotos su ja sutikti.

135 Skundžiamo sprendimo 70 punkte Bendrasis Teismas pridūrė, kad UG skundėsi, jog 2016 m. rugsėjo 30 d. gavusi jos rašytines pastabas STSĮT neprašė pateikti papildomų dokumentų. Šis teismas konstatavo, kad, pirma, nuo 2016 m. rugsėjo 30 d. iki spalio 17 d., kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, UG galėjo pateikti tokius dokumentus, ir, antra, UG nenurodė nei šių papildomų dokumentų, apie kuriuos STSĮT nežinojo, pobūdžio, nei tikslo, todėl neįrodyta, kad šių dokumentų pateikimas galėjo turėti lemiamos įtakos ginčijamo sprendimo turiniui.

136 Skundžiamo sprendimo 71 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad UG turėjo galimybę veiksmingai pareikšti nuomonę dėl faktų ir aplinkybių, kuriais remdamasi STSĮT priėmė minėtą sprendimą, tikrumo ir svarbos.

137 Viena vertus, priekaištas dėl teisės į gynybą pažeidimo nėra pagrįstas argumentais, galinčiais įrodyti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, ir, kita vertus, skundžiamo sprendimo 71 punkte Bendrojo Teismo padaryta išvada nėra jo išnagrinėtų faktinių aplinkybių iškraipymas (pagal analogiją žr. 2022 m. spalio 6 d. Sprendimo *KN / EESRK*, C-673/21 P, EU:C:2022:759, 103 punktą).

138 Taigi apeliacinio skundo trečiojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

3) Dėl trečios dalies

139 Skundžiamo sprendimo 36 punkte Bendrasis Teismas priminė, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją Sąjungos institucijų aktų motyvavimas, reikalaujamas taip pat pagal SESV 296 straipsnį ir Chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punktą, turi atitikti atitinkamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės motyvus, o kompetentingas

teismas – vykdyti jos kontrolę. Reikalavimas pateikti motyvus turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, pateiktų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas šis aktas, ar kitų asmenų, su kuriais jis tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimų. Nereikalaujama, kad motyvuojant būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir priėmimo aplinkybes bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (2020 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 29 ir 51 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

140 Skundžiamo sprendimo 38–47 punktuose išnagrinėjęs įvairias faktines aplinkybes, į kurias atsižvelgta ginčijamame sprendime, ir jame išdėstytus motyvus, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 48 punkte padarė išvadą, kad ginčijamame sprendime, kuris buvo priimtas UG žinomomis aplinkybėmis, buvo išdėstyti tiek teisiniai argumentai, tiek pakankamai faktinių aplinkybių, kurios turi esminę reikšmę šio sprendimo struktūrai ir kurios leido UG įvertinti jo pagrįstumą ir teisėtumą.

141 Šiuo aspektu konstatuotina, kad, priešingai, nei teigia UG, Bendrasis Teismas teisingai nurodė Teisingumo Teismo jurisprudencijoje įtvirtintus reikalavimus, be kita ko, nurodytus šio sprendimo 139 punkte, susijusius su Sąjungos institucijų aktų motyvavimu.

142 Taigi UG argumentas dėl Sąjungos institucijų aktų motyvavimo tikslumo lygio turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

143 Dėl apeliacinio skundo trečiojo pagrindo trečioje dalyje nurodytų UG argumentų, susijusių su ginčijamo sprendimo motyvų nagrinėjimu iš esmės, pakanka konstatuoti, kad jais UG iš tikrųjų prašo Teisingumo Teismo iš naujo išnagrinėti Bendrojo Teismo jau įvertintas faktines aplinkybes, todėl jie turi būti atmesti kaip nepriimtini.

144 Taigi apeliacinio skundo trečiojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

4) Dėl ketvirtos dalies

145 Trečiojo pagrindo ketvirta dalis susijusi su Bendrojo Teismo atliktu ginčijamo sprendimo motyvo, grindžiamo esą neteisėtu UG neatvykimu į darbą, nagrinėjimu.

146 Skundžiamo sprendimo 240 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad, nors UG tvirtina, jog visada pateikdavo medicininę pažymą, kai neatvykdavo į darbą dėl sveikatos, ji neatskleidžia, dėl kokios priežasties 2014 m. birželio 18 d. neatvyko į darbą, ir nenurodo, koks byloje esantis dokumentas galėtų pateisinti šį neatvykimą.

147 To sprendimo 241 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad UG argumentais negalima užginčyti sprendimo, kuriame konstatuotas jos neteisėtas neatvykimas į darbą 2014 m. birželio 18 d., todėl šis prieštaravimas, kiek jis pateiktas dėl 2016 m. rugsėjo 8 d. rašto 2 puslapio d punkte nurodyto motyvo, turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

148 Dėl skundžiamo sprendimo 246 ir 253 punktų, į kuriuos UG daro nuorodą apeliaciniame skunde, pakanka priminti, kad to sprendimo 244 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, jog UG nepateikė Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 2 dalyje numatyto skundo dėl 2016 m. birželio 1 d. sprendimo, kuriame STSĮT konstatavo, kad jos neatvykimas į darbą 2016 m. gegužės 30 ir 31 d. buvo nepateisinamas.

149 Skundžiamo sprendimo 245 punkte Bendrasis Teismas pridūrė, kad UG nenurodė jokių naujų ir svarbių aplinkybių, kurios pateisintų to STSĮT sprendimo teisėtumo peržiūrą.

150 Taigi skundžiamo sprendimo 246 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad UG argumentai, kuriais siekiama netiesiogiai ginčyti minėtą sprendimą, yra nepriimtini tiek, kiek jais siekiama užginčyti galutiniu tapusį aktą.

151 Dėl skundžiamo sprendimo 253 punkto, kuriame kalbama apie ginčijamo sprendimo motyvą, susijusį su jos esą nepateisinamu neatvykimu į darbą 2014 m. gegužės 7 d. ir birželio 16 d., primintina, kad tame punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog UG neįrodė ir net netvirtino, kad per trumpą laiką, palyginti su jai nustatytu terminu, pateikė jos administracinei padėčiai sureguliuoti būtinas pažymas.

152 Savo argumentais, pateiktais trečiojo pagrindo ketvirtoje dalyje, UG iš tikrųjų siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo išnagrinėtų Bendrojo Teismo vertinimus, pateiktus skundžiamo sprendimo punktuose, nurodytuose šio sprendimo 146–151 punktuose.

153 Darytina išvada, kad ši dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina.

5) Dėl penktos dalies

154 Nagrinėdamas Komisijos nurodytą nepriimtinumo pagrindą Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 263 punkte konstatavo, kad savo argumentais, pateiktais ketvirtojo pagrindo trečios dalies, grindžiamos akivaizdžia vertinimo klaida ir faktinėmis klaidomis, padarytomis motyvuojant apeliantės įsitraukimą į darbą, kaip nurodyta Bendrajame Teisme, antrame–penktajame prieštaravimuose, UG siekė užginčyti savo veiksmingumo kokybinio vertinimo turinį, kuris atitinka 2015 m. vertinimo ataskaitos 3.1 punktą, taigi ji siekė užginčyti ir 2015 m. vertinimo ataskaitą.

155 Vis dėlto to sprendimo 264 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad UG buvo pateikta 2015 m. jos vertinimo ataskaita, bet ji jos neužginčijo per Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 ir 91 straipsniuose nustatytus terminus, todėl tiek ši ataskaita, tiek joje nurodyti vertinimai tapo galutiniai.

156 Skundžiamo sprendimo 265 punkte Bendrasis Teismas pridūrė, kad UG nesirėmė naujų ir svarbių aplinkybių buvimu, kad įrodytų, jog nepraleistas 2015 m. vertinimo ataskaitos ginčijimo terminas.

157 Skundžiamo sprendimo 266 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad tokiomis aplinkybėmis 2015 m. vertinimo ataskaitos UG negalėjo netiesiogiai ginčyti nagrinėjant šį ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, kuris parengtas remiantis ta ataskaita.

158 Šiuo aspektu konstatuotina, kad Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog 2015 m. vertinimo ataskaita tapo galutinė, nes nepateikta skundo per Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 ir 91 straipsniuose nustatytus terminus, todėl UG negali pagrįstai teigti, kad Bendrasis

Teismas pažeidė procesines taisykles ir iškraipė bylos medžiagą, kai konstatavo, kad ši ataskaita negali būti netiesiogiai ginčijama jam pateiktame ieškinyje (pagal analogiją žr. 2021 m. birželio 24 d. Sprendimo *WD / EFSA*, C-167/20 P, EU:C:2021:516, 39 ir 40 punktus).

159 Dėl skundžiamo sprendimo 278–286 punktų, kuriuose, anot UG, nenuginčijamai perkelta įrodinėjimo pareiga, pakanka priminti, kad šiuose punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo UG ieškinyje nurodytas faktines aplinkybes, kuriomis ji ginčijo ginčijamame sprendime Komisijos atliktą faktinių aplinkybių vertinimą.

160 Skundžiamo sprendimo 286 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad UG nepateikė jokio įrodymo, galinčio paneigti Komisijos pateiktą įrodymą, kad ji nusiuntė tvirtinti 2015 m. Kalėdų leidinio projektą darbo grupės „AVC leidinys“ nariams tik 2016 m. liepos 18 d.

161 Vis dėlto UG argumentais, šiuo klausimu pateiktais apeliacinio skundo trečiojo pagrindo penktoje dalyje, iš tikrųjų ginčijamas Bendrojo Teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas, todėl jie turi būti atmesti kaip nepriimtini.

162 Tas pats pasakytina apie kitus argumentus, kuriuos UG pateikė grįsdama šią trečiojo pagrindo dalį.

163 Taigi trečiojo pagrindo penktą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną, vadinasi, reikia atmesti visą trečiąjį pagrindą.

D. Dėl ketvirtojo pagrindo

1. Šalių argumentai

164 Pateikdama ketvirtąjį pagrindą, grindžiamą proporcingumo principo pažeidimu, UG iš esmės teigia, kad nagrinėdamas jos atleidimo iš darbo proporcingumą Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į tai, kad šis atleidimas buvo grindžiamas UG vaiko priežiūros atostogomis, kad ji ėjo pareigas profesinėje sąjungoje ir kad jai nebuvo skirta jokios nuobaudos, nes ginčijamame sprendime nurodyti profesiniai nusižengimai buvo nedideli.

165 Savo ruožtu Komisija mano, kad ketvirtasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas. Ji priduria, kad šis pagrindas taip pat yra nepriimtinas, kiek juo siekiama, kad būtų tik iš naujo įvertinti Bendrajame Teisme jau pateikti argumentai.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

166 Primintina, kad skundžiamo sprendimo 351–381 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo ginčijamą sprendimą ir padarė išvadą, kad jį priimdama Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos.

167 Tai konstatavęs, Bendrasis Teismas to sprendimo 385 ir 386 punktuose pripažino, kad ginčijamame sprendime nepadaryta jokios akivaizdžios vertinimo klaidos, todėl Komisija turėjo teisę nutraukti neterminuotą UG darbo sutartį, vadinasi, proporcingumo principas nebuvo pažeistas.

168 O apeliacinio skundo ketvirtajame pagrinde UG nepateikia jokių argumentų, galinčių paneigti šį Bendrojo Teismo teisinį vertinimą.

169 Šiomis aplinkybėmis šis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

E. Dėl prašymo atlyginti žalą

1. Šalių argumentai

170 UG tvirtina, kad ji su Komisija sudarė susitarimą dėl turtinės žalos atlyginimo. Tuo atveju, jei šis susitarimas būtų negaliojantis dėl sprendimo dėl apeliacinio skundo, UG prašo *ex æquo et bono* priteisti jai 68 000 EUR sumą patirtai turtinei žalai atlyginti.

171 Be to, UG prašo priteisti jai 40 000 EUR sumą neturtinei žalai atlyginti. Ši suma būtų tinkama atsižvelgiant į psichologines kančias, patirtas dėl neteisėto atleidimo iš darbo.

172 Taip pat reikia atsižvelgti į UG padėties nestabilumą ir pernelyg didelį įsiskolinimą dėl to, kad ji buvo atleista iš darbo.

173 Komisija ginčija UG argumentus.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

174 Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas konstatavo, kad grįsdama savo reikalavimus dėl turtinės ir neturtinės žalos atlyginimo UG nesirėmė neteisėtumo pagrindais, kurie skirtųsi nuo jos nurodytųjų grindžiant savo reikalavimus panaikinti ginčijamą sprendimą. Šiomis aplinkybėmis ir atsižvelgdamas į tai, kad reikalavimai dėl panaikinimo buvo atmesti kaip nepagrįsti, Bendrasis Teismas nusprendė, kad reikalavimai atlyginti žalą taip pat turi būti atmesti.

175 Kadangi visi nurodyti apeliacinio skundo pagrindai buvo atmesti, o skundžiamas sprendimas nepanaikintas, UG argumentai, kuriais ji prašo atlyginti patirtą žalą, taip pat turi būti atmesti.

176 Tokiomis aplinkybėmis turi būti atmestas visas apeliacinis skundas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

177 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

178 Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš UG ir ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos nurodytas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš UG jos ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.